

52. அமிர்தமதி

அந்தாதி

வேறு அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்
அமிர்தமதிக் குடிலத்தா னான்குமுனி
வோர்க்குரைத்த வடைவே போனீ
நிமிருமதி யறுமுனிவர்க் குரைத்ததுகை
காட்டாக நிலைத்த ஞாயம்
தமியனறிந் தன்னணமே நில்லாது
பிதற்றிநிதந் தணியா மோகத்
தமமதனிற் கிடந்துழலு நெஞ்களனாத்
தகவிழந்து பாழ்பட் டேனே.

அமிர்தமதிக் குடிலத்தான் நான்குமுனி
வோர்க்கு உரைத்த அடைவே போல் நீ
நிமிருமதி அறுமுனிவர்க்கு உரைத்ததுகை
காட்டாக நிலைத்த ஞாயம்
தமியன் அறிந்து அன்னணமே நில்லாது
பிதற்றி நீதம் தணியா மோகத்
தமம் அதனில் கிடந்து உழலும் நெஞ்சு உளனாத்
தகவு இழந்து பாழ்பட்டேனே.

அமிர்தமுடைய பிறை நிலவைச் சூடிய சடையனாகிய சிவபெருமான் சனகர், சனத்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர் என்னும் நான்கு முனிவர்களுக்கும் உபதேசித்த வழியே போலக் குமர குருபரனாகிய நீ உயர்ந்த ஞானமுடைய தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுமுகன், சக்கரபாணி, மாலி என்னும் ஆறு முனிவர்களுக்கும் உபதேசித்த அந்த நிலையான உண்மையை, அடியேன் அறிந்து கொண்டு அவ்வாறே செய்யாமல், விடாமற் பேசிக்கொண்டு அடங்காத மோகமாகிய தமோ குணத்தில் வீழ்ந்து வருந்தும் மனம் உள்ளவனாக அறிவிழந்து வீணாகிவிட்டேனே! இனி என் செய்வேன். 1

பாழான வுடலெடுத்தேன் பயனறியேன்
பண்பில்லாப் பாவி யானேன்
தாழாத வுனைமறந்தே னெனையறியேன்
செய்தவெலாஞ் சமித்துக் கொண்டு

சூழேதப் பிரபஞ்ச வாசனையை

மாய்த்துனடித் தொழும்பர் நாளும்
வாழேக வீட்டினுக்கே வரவழைத்தி
யயில்பிடித்த வடிவி னானே.

பாழ் ஆன உடல் எடுத்தேன் பயன் அறியேன்
பண்பு இல்லாப் பாவி ஆனேன்
தாழாத உனை மறந்தேன் எனை அறியேன்
செய்த எலாம் சமித்துக் கொண்டு
சூழ் ஏதப் பிரபஞ்ச வாசனையை
மாய்த்து உன் அடித் தொழும்பர் நாளும்
வாழ்ஏக வீட்டினுக்கே வரவழைத்தி
அயில் பிடித்த வடிவினானே.

வேலைப் பிடித்த அழகனே! ஒன்றுக்கும் பயனில்லாத இந்த மனித உடம்பைப் பெற்றேன்; வாழ்க்கையின் பயன் எது என்றும் அறியமாட்டேன்; நற்குணம் இல்லாத பாவியாக உள்ளேன்; என்றுமே தாழ்வு அடையாத என் கடவுளான உன்னை மறந்து விட்டேன்; என்னைப் பற்றியும் அறிந்தேனில்லை; நான் செய்த பிழைகள் எல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டுள்ள குற்றமான உலகப் பற்றினை ஒழித்து, உன்னுடைய திருவடியைப் பற்றிய தொண்டர்கள் எப்போதும் உனைப் பிரியாது வாழ்கின்ற முத்தி எனும் தனி வீட்டினுக்கே என்னையும் அழைத்துக் கொண்டருள்வாயாக.

2

வடிவில்லாப் பெருவெளியா மன்னியநீ
கருணையினால் வடிவ மாகி
மிடியில்லா வடியார்கட் கனுதினமு
மருளிறையாய் விளங்கி யாதி
முடிவில்லா விறையோன்மு னிறையாகி
நான்மறையின் முதன்மெய் யோதும்
கடியில்லா நினதடியை யிறைஞ்செனது
கரிசொழித்துக் காத்தி டாயே.

வடிவு இல்லாப் பெருவெளியா மன்னிய நீ
கருணையினால் வடிவம் ஆகி
மிடி இல்லா அடியவர்கட்கு அனுதினமும்
அருள் இறையாய் விளங்கி ஆகி

முடிவு இல்லா இறையேன் முன் இறைஆகி
நான்மறையின் முதல் மெய் ஒதும்
கடிஇல்லா நினது அடியை இறைஞ்சு எனது
கரிசு ஒழித்துக் காத்திடாயே.

உருவம் இல்லாத பெரிய வெளியாக நிலைபெற்ற நீ,
உயிர்களிடத்துக் கொண்டுள்ள கருணையினால் உருவமாகத்
தோன்றி, வறுமையில்லாத மெய்யன்பர்க்கு நாள்தோறும்
அருள்புரியும் கடவுளாய் விளங்கி, முதலும் முடிவும் இல்லாத
இறைவனாகிய சிவபெருமான் முன்பு பெரியோனாக எழுந்தருளி,
நான்கு வேதங்களின் உண்மையான ஓங்காரத்தை உபதேசிக்கும்
அச்சமில்லாத உனது திருவடியை வணங்கும் என்னுடைய
குற்றங்களைப் போக்கிக் காத்தருள்வாயாக. 3

காத்தாளு முன்னையல்லான் மற்றொருவர்
காப்பார்கொல் ககனத் தோர்சூர்
தீர்த்தாண்ட பெரியோய்கா வெனத்தினமு
மனத்துள்கிச் சேவை செய்யுங்
கோத்தி ரமு ளாரெவர்க்குங் குடிக்கடவு
ளானவருட் கோல ஞாலம்
மாத்திரந்தா னோவறியும் வானுலகு
மறியுமருள் வாழி மன்னோ.

காத்து ஆளும் உன்னை அல்லால் மற்றொருவர்
காப்பார்கொல் ககனத்தோர் சூர்
தீர்த்து ஆண்ட பெரியோய் கா எனத் தினமும்
மனத்து உள்கிச் சேவை செய்யும்
கோத்திரம் உளார் எவர்க்கும் குடிக் கடவுள்
ஆன அருள் கோல ஞாலம்
மாத்திரம் தானோ அறியும் வான் உலகும்
அறியும் அருள் வாழி மன்னோ.

தேவலோகத்தாரின் அச்சத்தைப் போக்கி அடிமை கொண்ட
பரம்பொருளே! உயிர்கள் அனைத்தையும் காத்து அடிமையாகக்
கொண்டுள்ள உன்னை அல்லாமல் வேறொரு கடவுள்
காப்பாற்றுவாரோ? மாட்டார். காப்பாற்று என வேண்டி நாள்தோறும்
மனத்தினுள் தியானித்துக் கொண்டு செய்யும் மரபு உள்ள

அடியார்கள் எவராயினும், அவர்க்கு நீ குலக்கடவுளாக விளங்கும் அருள் வடிவை இந்த மண்ணுலகம் மட்டும்தானோ அறியும்? தேவலோகம் அறியுமன்றோ? அத்தகைய உனது திருவருளை அடியேன் துதிக்கின்றேன்.

4

வாழியநீ வாழியவோர் தெய்வமகண்
முருடர்மகண் மஞ்சை வாழி
கோழியெனுங் கொடிவாழி கொற்றமுடை
யயில்வாழி குடிலை வாழி
ஊழிதொறு முன்னடியார் வாழியரும்
பொன்னடிவாழ் வறவே வந்த
ஏழையே னுயுமாறிங் கெவ்வணமோ
வவ்வணம்வந் தியம்பி டாயே.

வாழிய நீ வாழிய ஓர் தெய்வமகள்
முருடர் மகள் மஞ்சை வாழி
கோழி எனும் கொடி வாழி கொற்றம் உடை
அயில் வாழி குடிலை வாழி
ஊழி தொறும் உன் அடியார் வாழி அரும்
பொன் அடி வாழ் உறவே வந்த
ஏழையேன் உய்யுமாறு இங்கு எவ்வணமோ
அவ்வணம் வந்து இயம்பிடாயே.

அறுமுகப் பெருமானாகிய நீ வாழ்க! ஒப்பில்லாத தேவமகளான தெய்வயானை வாழ்க! வேடர் மகளான வள்ளியம்மை வாழ்க! மயில் வாகனம் வாழ்க! சேவல் எனக் கூறப்படும் கொடி வாழ்க! வெற்றியுடைய வேற்படை வாழ்க! பிரணவம் வாழ்க! ஊழிக்காலம் தோறும் உன் அடியார்கள் வாழ்க! அடைதற்கு அரியதான உம்முடைய திருவடியிற் கலந்து வாழ்வதற்கு உன்னை நாடி வந்த அறிவில்லாதான் அடியேனிடம் வந்து பிழைக்கும் வழி இவ்வுலகில் எந்த முறையோ அந்த முறையில் கூறியருள்வாயாக.

5

இயம்பருமுன் சேவடியை யல்லாது
மற்றெதையு மிறையென் றெண்ணேன்
நயம்படுமா றாற்றொழுங்கு மறிகிலேன்
நிருவடியை நாடி நாடிப்

பயம்பெருகத் தீழ்ப்படையு முழுமகனென்
 றாம் பலனோ பலிக்கக் காண்பேன்
 தயங்கேலென் றணைத்தருளத்
 திருவுளத்தி னினையாத தன்மை யாதோ.

இயம்ப அரும் உன் சேவடியை அல்லாத
 மற்று எதையும் இறை என்று எண்ணேன்
 நயம்படுமாறு ஆற்று ஒழுங்கும் அறிகிலேன்
 திருவடியை நாடி நாடிப்
 பயம்பெருகத் தீழ்ப்பு அடையும் முழுமகன் என்று
 ஆம் பலனோ பலிக்கக் காண்பேன்
 தயங்கேல் என்று அணைத்து அருளத்
 திருவுளத்தில் நினையாத தன்மை யாதோ.

சொல்லுதற்கு அரியதான உன்னுடைய சிவந்த அடியை
 அல்லாமல் பிறிது எதையும் கடவுள் என்று நினைக்க மாட்டேன்.
 நன்மை அடையுமாறு செய்யும் முறையும் அறிய மாட்டேன். உன்
 திருவடியைத் தேடித்தேடி அச்சம் மிகுதியாகக் கீழ்மை அடையும்
 மூடன் என்று அபயம் கூறித் தழுவிக்கொண்டு அருள்புரிய, உனது
 திருவுளத்தில் நினையாத குணம் எதுவோ அறிகிலேனே. 6

யாதுமுனை யன்றியுண்டோ நானுனக்குப்
 புறம்போவென் னாட்ட மாகிச்
 சூதுடையோர் தொழில்போல யானறியா
 தெனுளிநுந்து சுழற்றி யாட்டுஞ்
 சாதமதை யெனக்குநனி யறிவிக்க
 வுளகருணை தான்வா ராமல்
 தோதகந்தான் விளைத்ததெது சொல்லியரு
 ளகண்டவருட் சுகிர்த வாழ்வே.

யாதும் உனை அன்றி உண்டோ நான் உனக்குப்
 புறம்போ என் நாட்டம் ஆகிச்
 சூது உடையோர் தொழில் போல யான் அறியாத
 னுள்இருந்து சுழற்றி ஆட்டும்
 சாதம் அதை எனக்கு நனி அறிவிக்க
 உள கருணை தான் வாராமல்
 தோதகம் தான் விளைத்ததுஎது சொல்லிஅருள்
 அகண்ட அருள் சுகிர்த வாழ்வே.

எல்லையற்ற பேரருளான பேரின்ப வாழ்வே! எந்தப் பொருளும் உன்னுள் அடங்கியிருக்குமேயன்றி உன்னை விட்டு விலகி இருக்குமோ? அவ்வாறிருக்க நான் மட்டும் உன்னை விட்டுப் புறம்பாக இருப்பேனோ? எனது விருப்பம் ஆகி வஞ்சனையுடையார்போல் நான் அறியாமல் என்னுள்ளே இருந்து கொண்டு, சுழற்றி ஆட்டுவிக்கும் உண்மையை எனக்குத் தெளிவாகக் கூறுவதற்குள்ள கருணைதான் வராமல் வஞ்சம் செய்தது எது? எனக்குக் கூறியருள்வாயாக.

7

ககிர்தமற்ற விறப்பினையும் பிறப்பினையும்
 துணிபொடு நானினைக்கும் போதால்
 அகிவாயி லகப்பட்ட வணிநுணலை
 போலுள்ளே யழுங்கு கின்றேன்
 மகிழ்வுகெழு நீயணைத்துக் கொள்ளாயே
 லவ்வழங்கன் மாறு மோவென்
 விகிர்தமெலாஞ் சீத்தாள விளங்குமருட்
 சிவஞான விமல விண்ணே.

ககிர்தம் அற்ற இறப்பினையும் பிறப்பினையும்
 துணிபொடு நான் நினைக்கும் போது ஆல்
 அகிவாயில் அகப்பட்ட அணி நுணலை
 போல்உள்ளே அழுங்கு கின்றேன்
 மகிழ்வு கெழு நீ அணைத்துக் கொள்ளாயேல்
 அவ் அழுங்கல் மாறமோ என்
 விகிர்தம் எலாம் சீத்து ஆள விளங்கும் அருள்
 சிவஞான விமல விண்ணே.

என்னுடைய பொய் எல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ள விளங்கும் அருள் வடிவான சிவஞானமாயுள்ள தூய ஆகாசமே! நன்மை இல்லாத பிறப்பும் இறப்பும் ஆகிய இரண்டினையும் தெளிவுடன் நான் நினைக்கும்போது, பாம்பின் வாயில் அகப்பட்ட அழகிய தவளையைப் போன்று மனத்துள்ளே வருந்துகின்றேன். இன்பமாய் உள்ள என் கடவுளாகிய நீ உன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளாயேல் அந்த வருத்தம் போகுமோ?

8

விண்ணவராய்த் தானவரா யிராக்கதராய்ப்
 பல்கணமாய் வெறியார் பேயாய்
 மண்ணிலுறை மானுடராய் வல்விலங்கா
 யண்டசமாய் மணியார் பாம்பாய்த்
 திண்ணியகல் லாமலையாய்ப் புன்மரமாய்ப்
 புழுவளியாய்ச் செடியாய் மற்றும்
 எண்ணரிய பிறப்பெல்லாம் பிறந்ததற்குங்
 கணக்குண்டோ வேழை யேனே.

விண்ணவராய்த் தானவராய் இராக்கதராய்ப்
 பல்கணமாய் வெறியார் பேயாய்
 மண்ணில் உறை மானுடராய் வல் வலங்காய்
 அண்டசமாய் மணியார் பாம்பாய்த்
 திண்ணிய கல்லாம் மலையாய்ப் புல் மரமாய்ப்
 புழு அளியாய்ச் செடியாய் மற்றும்
 எண் அரிய பிறப்பு எல்லாம் பிறந்ததற்கும்
 கணக்கு உண்டோ ஏழையேனே.

அறிவில்லாத நான் தேவராய், தானவராய், இராட்சசராய், பலவகையான கணங்களாய், வெறி மிகுந்த பேயாய், மண்ணிலகில் வாழுகின்ற மனிதராய், வலிய விலங்காய், முட்டையில் பிறப்பனவாய், அழகுடைய பாம்பாய், உறுதியான கல்லாய், மலையாய், புல்லாய், மரமாய், புழுவாய், வண்டாய், செடியாய்ப் பின்னும் அளவிடற்கரிய பிறப்புக்கள் எல்லாம் பிறந்ததற்கும் ஓர் அளவுண்டோ? 9

ஏழையிங்கே யினிப்பிறக்க ஞாயமில்லை
 காணெவையு மினிமை யில்லாப்
 பீழையெனத் தோன்றிநினை யடைதனிஜ
 மெனுங்குறிப்புப் பிறங்க லானும்
 ஊழறுதி போழ்ந்தானு முருத்திரனா
 முனையடுத்த தானு மோவா
 ஆழவருட் கடலருணை யான்வாழ்வி
 லென்னையும்வை யமிர்த விண்ணே.

ஏழை இங்கே இனிப் பிறக்க ஞாயம் இல்லை
 காண் எவையும் இனிமை இல்லாப்
 பீழை எனத் தோன்றி நினை அடைதல் நிஜம்
 எனும் குறிப்பும் பிறங்கலானும்

ஊழ் உறுதி போழ்ந்து ஆளும் உருத்திரனாம்
 உனை அடுத்த தானும் ஓவா
 ஆழ் அருள் கடல் அருணையான் வாழ்வில்
 என்னையும் வை அமிர்த விண்ணே.

அழிவில்லாத சிதாசாமே! அறிவில்லாத நான் இம் மண்ணுலகில் இனிமேலும் பிறப்பதற்கு ஒரு நியாயமுமில்லை. பார்க்கப்படுகின்ற எப்பொருளும் இன்பமில்லாத துன்பம் எனத் தோன்றி, உன்னை அடைதல் உண்மை என்னும் அடையாளம் விளங்குதலாலும், வினையின் வலிமையைப் பிளந்து அடிமை கொள்ளும் உருத்திரன் என்னும் கடவுளாகிய உன்னைச் சேர்ந்ததாலும், ஒழியாத ஆழமான அருள் கடலான அருணகிரிநாதப் பெருமானுடைய முத்தி வாழ்வுபோல் அடியேனையும் வைத்தருள்வாயாக.

10

இம்முதன் மண்டலத்தின் “திருவாய்ந்த வாரெழுத்தான்” என்னும் 57 ஆம் பிரபந்தத்தின் 10-ல் “கரவருடங் கடகமாதம் வந்தவொரு புகாரிவிற்பழநிக்கோவில் வரவிஞ்சூன் நுளாவில்லை” என்பது காணப்படுதலால் “அமரர்கோ” என்னும் முதற்பிரபந்தமுதல் “அமிர்தமதி” என்னும் 52 ஆம் பிரபந்தமாகிய இப்பிரபந்தங்காறும் பாடியுள்ள பாட்டுக்களைத் தமது மேம்பாடியி லிருந்துகொண்டு தேவனே! இவற்றை நீ கேட்டருளல் வேண்டும்; யான் நாளை யிவ்வூரை விட்டுத் துறவற நிலையை அடையவுள்ளேனெனச் சிந்தித்துப் படித்து முடித்துத் தென்பறந் திரும்பியவுடன் எதிர்முகமாக இறைவன்தோன்றிக் கூறியருளிய செய்திகளுள் ஒரு சிறிதறியப்படுகின்றது. காலம் போந்தவாறு கரவருடத்து ஆழமாதத்தெய்திய ஒரு கக்கிரவாரத்தின் மாலைப்போதாகும். இது, கி.பி. 1891 ஆம் போந்த கக்கிரவாரத்துப் பகற்போதில் அங்கமுத்துப் பிள்ளையெனும் ஒரு நண்பர் செய்த தடையைத் தடுக்க ஆற்றாமல் நிற்கும் அடிகள், பழநியம்பதி போதர முருகவேள் கட்டளையோ? எனும் அந்நண்பர் கடாவுக்கு “ஆம்” என்பதை விடையாக இறுத்ததையும் பிற தருமங்களையும் திருவுளத் தடைத்த அவ்விறைவன், எனது கட்டளையென்று பொய் கூறினையென்று தனது வலக்கரச் சுட்டுவிரலை நிமிர்த்தசைத்துப் பல்லைக்கடித்துக் கோபிப்பதைக் கண்ட ஆசிரியர், தம்முடைய கண்களை மூடிக்கொண்டு உண்ணாடுங்கி “என்னப்பனே! என் கடவுளே! நிலம்பொலம் விழைந்து பொய்புகலவில்லை. ஆன்மலாபமெய்த வேண்டுமென்பது பற்றியே அது தோன்றுவதாயிற்று. பொறுத்தருள்க” என மனத்தினாலேயே விடையிறுத்தினர். அது தெரிந்துகொண்ட பெருமான், “அந்த இலாபம் என்னாலாகாதா?” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி “இனி யான் வருகவென்று கூறுங்காறும் பழநிக்கு நீ வரலொண்ணாது; வருவதில்லையென்று கூறு” என்று கூறலும் அடியவராகிய ஆசிரியர் “அப்படியே” என்று மனத்தினாலேயே விடையளித்தவுடன் இறைவன் அந்நர்தானமாய் மறைந்து விட்டான். பின்னர் அடிகள் “சிறுமை நீக்குயர் செல்வம்” “துறவு நோக்கம்” “பிழை பொறுக்க முறையீடு” என்னும் 53, 54, 55 ஆம் பிரபந்தங்களைப் பாடுவாராயினார். இறைவனுக்குத் தமக்கும் நிகழ்ந்த இவ்வரலாற்றின் விஸ்தார விவரம் சரித்திரத்திலும், ஸ்ரீமத் குமாரகவாடியத்திலும் கண்ணுறலாம்.

